

Vítězná práce Vánoční soutěže GTA.cz 2010

Autor: SimTrix

Dobrý den, přátelé, jmenuji se Mike. Sepsal jsem svůj životní příběh do těchto pár řádků, abych varoval všechny, kteří by se chtěli vydat na scestí jako já.

Můj příběh začíná o dva roky dříve, kdy jsem si žil na vysoké úrovni. Měl jsem vše, po čem srdce prahlo. Pracoval jsem ve vládní organizaci s názvem BIO (dodnes si nepamatuji, co tato zkratka znamenala), byl jsem tu velké zvíře. Náplní mojí práce bylo informovat policii o nekalých živlech u nás na jihu Evropy.

Samozřejmě, že „jednou“ za čas jsem za malinký úplateček přimhouřil očko nebo dvě, ale nedělal jsem to tak často a přišel jsem si na slušné peníze. Sem tam převoz zbraní, peněz a někdy i cenný prášek. Nepřišel jsem si jako zločinec. Vláda nám platila mizerně a toto jsem bral jako menší přivýdělek, nic špatného.

Za vydělané peníze jsem si pořídil drahá auta a pár nemovitostí. Bydlel jsem v útulné vilce u moře. Jednoho krásného dne se to všechno ale zničilo a z krásného snu se stala noční můra.

Při převozu zbraní měla jedna skupina povolení, které jsem jim napsal. Bohužel je zastavila bezvýznamná policejní hlídka, která si sice přečetla povolení, ale nedalo jí to a nahlédla do zavazadlového prostoru, kde našla pašované zboží. Dopravce zatkli a vyslechli. Bohužel nedokázali držet jazyk za zuby, naprášili mě, a jelikož jsem s nimi měl více obchodů již uzavřených, tak ještě ten den se mě policie pokusila zatknout.

Nepřijel jen jeden nebo dva policisté, ale ještě toho dne navečer ke mně do domu poslali celou zásahovku. Vyrázili dveře beranidlem, hodili do místnosti oslepující granát a pokusili se mě zatknout. Celý den jsem měl divný pocit, proto jsem u sebe nosil zbraň a další, dobře vybavený arzenál, jsem měl uschovaný v podkroví.

V momentě, kdy vtrhli do domu, jsem nebyl v osudné místnosti, do které se dostali jako do první, ale o něco dále. Stačil jsem reagovat vytažením zbraně zpoza opasku a zahájit střelbu na vcházející těžkooděnce. Byli očividně překvapeni, ale rychle palbu opětovali. Vrazil jsem do podkrovního skladiště a odstranil jsem falešnou stěnu. Zabýskalo se na mě šasi nově pořízené útočné pušky M4A1. Vzal jsem ji a k ní jsem si vzal pár granátů.

Slyšel jsem, jak policisté stoupají po schodech. Neváhal jsem a nabil zbraň. Než stačili pootočit klikou, rozstřílel jsem dveře napadř' a během střelby jsem postupoval k oknu, které bylo na stranu k moři. Hodil jsem směrem ke schodům pár odjištěných granátů a současně s tím jsem proskočil okenní tabulí a řítil jsem se střežhlav volným pádem vstříc mořské hladině.

Když mi zajela hlava pod vodu, uslyšel jsem vodou tlumený výbuch granátů. O chvíli kolem mne dopadaly trosky mého domu. Zbyly z něj jen hořící základy. Vše, co jsem budoval, bylo ztraceno během několika málo minut.

Nemusel jsem se ani krýt před palbou z domu. Výbuch všechny buď ochromil, nebo zabil. Doplavil jsem k nedaleké rybářské lodi. Byla prázdná. Odplul jsem ke břehu. Když jsem se dostal k silnici, zrovna kolem projíždělo auto. S namířenou zbraní jsem ho zastavil a pod

výhružkou smrti jsem se ho zmocnil. Zaparkoval jsem o několik kilometrů dál v zapadlém lesíku. Ujistil jsem se, že kolem nikdo není, vrátil jsem se do auta, lehnul jsem si a usnul.

Dalšího dne ráno jsem se vydal o několik set kilometrů dále do nového města. Bylo mi jasné, že budu hledaný, tak se nemůžu nikde ukazovat. Můj obličej nejspíše visel i na těch nejspínavějších policejních stanicích.

Zaparkoval jsem auto, vzal jsem si z něj zbraň, náboje a vydal se pěšky směr nový život – život jako uprchlík a zločinec. Když jsem vystoupil ve městě, které vypadalo, že by se tu dalo přežít, zaparkoval jsem auto na jednom z mnoha parkovišť mezi činžáky. Dal jsem si za opasek malou devítku, do batohu několik nábojů a vydal jsem se vstříc novému osudu. Easter Bay – můj nový domov?

Nasadil jsem si kapuci, aby mě případně nebylo tak snadné rozpoznat a vydal jsem se ulicemi do středu města. Potkal jsem několik smrdutých putyk, ale i honosné restaurace, kde se papalášové předháněli, který má více peněz. Mě ovšem zajímalo jediné, a to, kde dnes budu spát, co budu jíst a zda vůbec dnešek přežiji.

První otázka se v podstatě vyřešila sama. Šel jsem zapadlou ulicí s hlavou svěšenou. Slyšel jsem krysy a občas jsem i nějakou zahlédl, jak mi drze přeběhla před nohama. Divně to všude páchlo. Na stěnách visely roztrhané a rozmočené plakáty, na kterých šel znát dlouholetý nezájem. Bylo šero a nepotkal jsem zde ani živáčka. Ozvěna aut a sirén doléhala až ke mně, ale byla velmi daleko. Po několika krocích jsem míjel oprýskané dveře, které vedly neznámo kam. Nevěnoval jsem jim pozornost a pokračoval jsem pomalým krokem k neznámému cíli.

V tom do mě kdosi strčil a já zakopl o povalující se kamen a upadl do špinavé louže. Otočil jsem se, abych zjistil, kdo je v této zapovězené části města se mnou. Byla to nějaká banda povalečů, kteří nejspíše byli, podle znaku na mikinách, v nějakém organizovaném gangu. Většina z nich vypadala jako kluci, kteří sotva vyšli střední školu, ale o krok před nimi stál muž, který byl o poznání starší než ostatní. Na očích měl tmavé brýle, ač v uličce byla tma a sotva šlo vidět na pár kroků, na tváři strniště a na krku jizvu, která nejspíše pocházela z nějaké pouliční rvačky.

Zeptal se mě, co tu pohledávám. Neměl jsem náladu se s ním vybavovat. Zvedl jsem ze země, otočil jsem se a hodlal jsem pokračovat ve své pouti do neznáma. Nenechal mě jen tak odejít. Vzal mě za rameno a prudce mě otočil k sobě a řekl: „Ptám se tě, co tu sakra chceš?“. Odpověděl jsem mu, že jen procházím, ale očividně mi to neuvěřil. Poodstoupil stranou a svým kumpánům ukázal svým směrem. Tento posunek, jak jsem za pár vteřin zjistil, znamenal útok na mě.

Rozběhli se na mě a chtěli mi dát pěknou nakládačku. Naštěstí jsem se během volných chvílí, místo válení, učil umění sebeobranu, a tak jsem těm dětem dal pěkně za vyučenou. Jejich „taťka“ zůstal jen nevěřícně kroutit hlavou. Řekl svým svěřencům „vy ste naprosto neschopný!“ a mně pokynul rukou, ať jdu s ním. Chvíli jsem váhal, ale uvědomil jsem si, že víc ztratit nemůžu, tak jsem ho následoval.

Zavedl mě do oněch zašlých dveří, které jsem míjel. Zabušil a otevřelo se malé okénko. Muž, jehož jméno jsem doposud neznal, řekl: „Vedu nováčka, otevři.“. Okýnko se zavřelo. Chvíli cvakaly zámky a pak se dveře s mohutným vrzáním otevřely. Vešel jsem dovnitř. Hrála zde

hudba, bylo tu několik mužů, kteří popíjeli a hlasitě se bavili. Nikdo si mě nevšiml. Prošel jsem kolem baru a pokračoval jsem do zadní místnosti. Na dveřích bylo napsáno „Devil's children“. Usoudil jsem, že to bude název tohoto gangu. Neměl jsem ponětí, co se bude dít dál. Muži, který mě sem vedl, říkali Xaver.

Zaťukal na dveře. Otevřel postarší, ale pořád dobře vypadající muž. Představil se mi jako VanZaari. Vypytał se, kdo jsem, odkud jsem přišel a co tu pohledávám. Neměl jsem v úmyslu mu něco nalhávat. Řekl jsem mu pravdu, kdo jsem byl, co jsem dělal a proč tu jsem.

Když jsem mu můj příběh dovykládal, zůstal sedět s otevřenou pusou a chvíli na mě jen tak civěl. Podíval se na Xavera a pokynul mu, aby šel s ním, a odešli z místnosti. Chvíli jsem tam seděl na koženém pohodlném křesle. Stěny byly vymalovány světle oranžovou barvou. Byl zde cítit doutníkový kouř. Jediné okno bylo přebyto prknem a tabule byla naprasklá. Na stropě svítil poměrně obyčejný lustr za pár korun. U stěn byly skříňky s neznámým obsahem a uprostřed seděl mohutný dřevěný stůl s papíry a rozsvícenou lampičkou. Za stolem se honosila drahá židle, na které musela být radost si posedět.

Sotva jsem se trochu porozhlédl po místnosti, VanZaari a Xaver znovu vešli. Tvářili se méně rozpačitě, než když z místnosti odcházeli. VanZaari usedl znovu do svého křesla za stůl. Lokl si drahé Whisky a pověděl mi, co si říkali za dveřmi: „Miku, zradil jsi ty nejvýše postavené, a jelikož nemáš kam jít, tak ti nabízíme práci. Pokud ji přijmeš, budeš tu mít vlastní postel, teplé jídlo a pití, kolik si jen vzpomeneš.“ Zeptal jsem se, o jakou práci jde. VanZaari: „Vypomohl bys našim klukům občas s nějakým kšeftíkem, za to bychom ti platili a poskytli ti střechu nad hlavou.“

Chvíli jsem si to promýšlel, ale neměl jsem co ztratit. Venku by mě dřív nebo později buď chytlí, nebo odstřelili a tady snad chvíli přežiju. Souhlasil jsem tedy. Xaver mě odvedl do mého nového pokoje. No, pokoje, byla to jen matrace na zemi, okno tu bylo malinké a jedna skříň, která vypadala spíše jako by se v ní chovaly krysy, než uchovávaly šaty. Po celém dni jsem byl unavený a jen jsem dolehl, tak jsem usnul.

Dalšího dne mě probudili „šetrným“ proudem vody do obličeje. Chvíli jsem byl zmatený a nevěděl jsem, kde jsem a co se děje. Vstal jsem a šel ke dveřím, kde již stálo pár mužů. Vyfasoval jsem páčidlo a šel jsem s nimi. Jeli jsme do nedalekého skladiště. Vypáčil jsem dveře a vstoupili jsme dovnitř. Byla tam tma, ale zanedlouho někdo rozsvítil. Naskytl se mi pohled na nablýskaná auta. Chlapci se pustili do práce. Otevřeli dveře a nastartovali. Zasedl jsem za volant jednoho z žihadel a dopravit jsem jej bez škrábnutí na loď, která byla zakotvena na druhém konci města. Po návratu do doupěte jsem dostal almužnu a mohl jsem si jít po svém.

Ovšem do večera jsem se musel vrátit, abych byl připravený druhý den na další práci.

Takto to šlo den za dnem, týden za týdnem. Vloupačky, krádeže a sem tam nějaká ta bitka nebo přestřelka s nepřátelským gangem. Nejvíce znepráteným gangem byl gang Partinas, se kterým jsme vedli ty nejtvrdší boje. Říkalo se, že jejich boss je na vysokém postu a dodává jim zbraně. Chtěli jsme je zničit, ale nikdy se nám to nepovedlo, bylo jich příliš. Jak šel čas, tak jsem si na starý život ani nevzpomněl.

Ovšem, když přišla jedna větší prácička, tak se mi minulý život nehezky připomněl. Při minulém transportu zbraní, které k nám jezdily z jiných zemí, byl náklad zastaven a zabaven policií, a bohužel, ve spolupráci s organizací BIO. Cíl zněl celkem jednoduše. Měl jsem zlikvidovat člověka, který tomuto šéfoval.

Když mě z organizace vyhodili a poštváli na mě zásahovou jednotku, tak na moje místo nastoupil můj dlouholetý kamarád a dobrý přítel, William, a toho jsem teď měl za úkol zlikvidovat. Dlouho jsem přemýšlel, zda to mám udělat, jak se mám zachovat. Představa, že bych měl zabít svého kamaráda, mě uvnitř trhala na cáry. Nedokázal bych to, nebo snad ano? To nezjistím, zda bych to dokázal. Den předtím, než se měl útok uskutečnit, jsem mu zavolal a domluvil jsem si s ním schůzku. Setkali jsme se na starém opuštěném molu. Bylo šero a foukal studený vítr. Seděl jsem zatím sám na lavičce. Zanedlouho se objevil obrys postavy v uličce, kde problikávala pouliční lampa. Postava se pomalým krokem blížila mým směrem. Byl to William. Podal jsem si s ním ruku a pokynul mu, aby se posadil vedle mě.

Bez dlouhého chození kolem horké kaše jsem mu pověděl, kde jsem a co teď dělám. Pověděl jsem mu i o tom, že jsem na něj měl spáchat atentát. Překvapil mě svým klidným výrazem a lehkým úsměvem.

Přesvědčil mě o tom, že jsem udělal dobře, když jsem mu o tom všem řekl a že s tím něco musíme udělat. Měl jsem rozporuplné pocity, když mi řekl, co budu muset udělat, ale poslechl jsem ho. Zavezl mě do svého domu. Zavedl mě do sklepa a ukázal mi skryš zbraní, kterou vlastnil. Dal mi na výběr a poté mi řekl detailnější popis plánu, který chystal cestou do domu.

Měl jsem zabít všechny členy gangu Devil's children. Poté, co bych zbavil město tohoto nepohodlného odpadu, tak mi slíbil, že mi zaručí čistý trestní rejstřík a nové místo v BIO. Jeho slib, to byla vidina normálního života a ne života na útěku. Moc jsem nad tím nepřemýšlel a vykonal jsem, co mi přikázal a těšil jsem se na svůj život, který budu mít za nedlouho zpět.

Dovezl mě pár bloků od sídla gangu. Vystoupil jsem a v tašce jsem si nesl útočnou pušku, pár zásobníků a několik granátů. Hodil jsem si tašku přes rameno a pomalu jsem se blížil k cíli. Když jsem byl na dohled, schoval jsem se za roh, vyndal zbraň z tašky, nabil a odjít.

Zamířil jsem k těm osudným dveřím, které mi před časem přinesly novou rodinu, ale teď mi přinesou svobodný život. Zaklepal jsem a vyčkal jsem, až se otevře okýnko.

Ve chvíli, kdy se začalo otevírat, byl jsem již připraven s namířenou hlavní. Když muž odhrnul záslepku, vystřelil jsem. Kulka mu provrtala lebku a jeho bezvládné tělo se zřítilo s dunivým zvukem na zem. Bleskově jsem odjít granát a hodit ho do malého otvoru. Schoval jsem se za roh. Ozval se mohutný výbuch a dveře vyletěly z pantů a roztrhaly se na milion kousků. Ohnivý mrak vyletěl ze vzniklého otvoru jako šíp a všude zavládlo ticho, ale ne na dlouho.

Několik jedinců uvnitř schytalo přímý zásah granátem a boj pro ně skončil dříve, než začal, ale většina byla schopna odporu. Naslepo jsem vystřelil několik ran do prostoru. Nahlédl jsem dovnitř a uviděl jsem dva muže, kteří se schovali za tenkou zdí. Poslal jsem dávku směrem k jejich tělům. Kulky bez větších obtíží provrtaly zeď a zaryly se hluboko do masa mužů. Vykřikli bolestí a zřítili se na zem. Když jeden spadl, vykukla mu zpoza roku hlava,

udělal jsem, co jsem musel. Druhý musel čekat o něco déle. Za barem se schovávala celá skupina. Neváhal jsem a použil jsem druhý granát. V baru se udělala díra a já jen viděl jejich zohavená těla.

Prošel jsem celý domov gangu, ale již tu nikdo další nebyl. Sedl jsem si do křesla ve VanZaariho kanceláři. Slyšel jsem sirény policejních aut, které se pomalu blížily. Položil jsem zbraň na stůl a čekal jsem na příchod policie. Zaslechl jsem, jak vešli. Jako první se ve dveřích objevil William. Usmál se, ale jeho úsměv hned zmizel z tváře. Ukázal na mě jednotkám policie. Nechápal jsem, co se děje, vždyť říkal, že mě osvobodí. Policisté mě surově přitiskli na psací stůl a nasadili mi želízka.

Odvedli mě do Williamova auta. Jel jsem s ním v autě sám. Zeptal jsem se, kdy mě osvobodí. A on odpověděl: „Nikdy, udělal jsi špinavou práci za mě a pomohl jsi mi zbavit se těch krys z Devil's children. Moji kluci z Partinas budou mít klidnější život.“. V tu chvíli jsem to pochopil – William je ten velký šéf Partinas, to on celou dobu bojoval proti nám a když jsem mu řekl, že jsem byl s Devil's children tak mě využil jen proto, abych je zlikvidoval a on mohl bez obtíží vést svůj gang.

V tu chvíli mě již vezl na policejní stanici, abych byl odsouzen. Proběhl soud, kde jsem byl samozřejmě prohlášen za vinného. Snažil jsem se pošpinit Williama. Říkal jsem, že má dům plný zbraní, ale nebylo to nic platného. Doma mu nic nenašli a to, že vede gang, se samozřejmě taky neprokázalo.

Můj nejlepší kamarád mě dostal až před soud a aby toho nebylo málo, byl jsem odsouzen k trestu smrti.

Sedím teď ve své cele a píšu tento příběh. Jen pár hodin od doby, kdy budu posazen na křeslo smrti. Co by se stalo, kdybych Williama zabil, co by se stalo, kdybych mu to všechno nevykládal? To už se nikdy nedozvím.